

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12845/2025
03.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Маријана Антонијевић и Драган Крајновић, адвокати из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марина Ивеља, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, начина одржавања личних односа, издржавања и заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 207/23 од 02.04.2025. године, у седници већа одржаној 03.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизија тужиоца и ревизија тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 207/23 од 02.04.2025. године – дела првог става изреке у погледу одлука о привременим мерама.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизија тужиоца и ревизија тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 207/23 од 02.04.2025. године у преосталом делу првог става изреке, ставу другом, трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1295/18 од 30.09.2022. године, ... године у ..., поверени су на чување, негу и васпитање оцу АА, који ће самостално вршити родитељско право. Ставом другим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетне деце са мајком ББ, тако што ће се малолетна деца са мајком виђати: сваког другог викенда када деца иду у поподневну школску смену од петка у 18,00 часова до недеље у 20,00 часова, на тај начин што ће их мајка у предвиђено време

преузмати и враћати испред породичног домаћинства оца; сваки други уторак и четвртак, у недељи када деца викенд не проводе са мајком и иду у преподневну школску смену, тужена ће преузмати децу испред породичног домаћинства оца у 15,00 часова и враћати их на исто место у 20,00 часова, половину сваког школског распуста; сваки други рођендан деце; државне и верске празнике деца ће наизменично проводити код родитеља; дан крсне славе мајке и дан рођендана мајке и то тако што ће их мајка преузмати и враћати испред породичног домаћинства оца и више по договору родитеља, а у складу са потребама и обавезама малолетне деце. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име свог дела доприноса за издржавање мал. ВВ и мал. ГГ месечно плаћа износ од по 15.000,00 динара по детету, односно износ од укупно 30.000,00 динара за оба детета, почев од 30.09.2022. године као дана пресуђења па убудуће док за то буду постојали законски услови, сваког 01. до 10. у месецу за текући месец уплатом на текући рачун законског заступника малолетне деце оца АА. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу који се односи на начин уређења личних односа између малолетне деце и тужене у контролисаним условима у просторијама Центра за социјални рад, Одељење Савски венац сваке среде од 13,00 до 14,00 часова, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу који се односи на обавезу тужене да доприноси издржавању малолетне деце у досуђеном износу за период од подношења тужбе до дана пресуђења, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд одреди мере заштите од насиља у породици и забрани туженој да се приближава тужиоцу и малолетној деци на раздаљини мањој од 100 метара, осим у терминима виђања у просторијама Центра за социјални рад, као и да јој се забрани да на било који начин узнемирава тужиоца и малолетну децу и да јој се наложи да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиоца и малолетне деце, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да суд одреди привремене мере заштите од насиља у породици и забрани туженој да се приближава тужиоцу и малолетној деци на раздаљини мањој од 200 метара и да јој се забрани свако даље узнемиравање тужиоца и малолетне деце, те да јој се наложи да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиоца и малолетне деце, као неоснован. Ставом осмим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужене којим је тражила да се тужилац у потпуности лиши родитељског прва у односу на мал. ВВ и мал. ГГ, да се малолетна деца повере на самостално вршење родитељског права туженој, да се утврди право становања на стану број ..-..., на шестом спрату који се налази у ... у улици ... бр. ..., за ББ, мал. ВВ и мал. ГГ, које ће трајати до пунолетства мал. ГГ, да се АА обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне деце месечно плаћа износ од 40.000,00 динара по детету, укупно износ од 80.000,00 динара за оба детета, сваког 01. до 09. у месецу и то на текући рачун тужене почев од дана пресуђења па убудуће, да се одреде мере заштите од насиља у породици и да се забрани тужиоцу да на било који начин даље узнемирава тужену, те да му се наложи да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство тужене, да се забрани тужиоцу да се приближава туженој на растојању мањем од 300 метара и да омогући туженој да се усели у породични стан број ..., на шестом спрату зграде који се налази у ... у улици, да се наложи тужиоцу да се исели из породичног стана број .. на шестом спрату зграде у ... у улици ... број ..., као неоснован. Ставом деветим изреке, одбијен је предлог тужене за одређивање привремене мере којим је тражила да се тужилац делимично лиши родитељског права у односу на малолетну децу, да се забрани тужиоцу да на било који начин даље

узнемирава тужену, да се наложи тужиоцу да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство тужене, да се забрани тужиоцу да се приближава малолетној деци на раздаљини мањој од 30 метара, да му се забрани да на било који начин узнемирава малолетну ВВ и да му се наложи да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство малолетне ВВ, да се наложи тужиоцу да се исели из породичног стана број ...-... на шестом спрату зграде који се налази у ... у улици, као и да се наложи уселење туженој у породични стан број ...-... на шестом спрату зграде који се налази у ... у улици ... број ..., као неоснован. Ставом десетим изреке, одбачен је противтужбени захтев у делу којим је тужена тражила да се тужилац потпуно лиши родитељског права у односу на мал. ББ и мал. ГГ. Ставом једанаестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 207/23 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужене – противтужиље и тужиоца – противтуженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, у делу става другог изреке којим је утврђено да ће малолетна деца са мајком проводити: половину сваког школског распуста; сваки други рођендан деце; државне и верске празнике деца ће наизменично проводити код родитеља; дан крсне славе мајке и дан рођендана мајке и то тако што ће их мајка преузимати и враћати испред породичног домаћинства оца и више по договору родитеља, а у складу са потребама и обавезама малолетне деце, као и у ставу четвртном, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом и једанаестом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, алинеја прва и друга којим је уређен начин одржавања личних односа мал. ВВ и ГГ са мајком ББ тако што је утврђено да ће малолетна деца са мајком проводити три викенда месечно, од петка у 18,00 часова до недеље у 20,00 часова, на тај начин што ће их мајка у предвиђено време преузимати и враћати испред породичног домаћинства оца; средом у недељи када деца викенд не проводе са мајком, мајка ће преузимати децу испред породичног домаћинства оца у 16,00 часова и враћати их на исто место у 20,00 часова. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем и петом изреке, тако што је обавезана тужена – противтужиља ББ да на име свог дела доприноса за издржавање мал. ВВ и мал. ГГ месечно плаћа износ од по 10.000,00 динара за свако дете, односно износ од укупно 20.000,00 динара за оба детета, почев од 06.06.2016. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то буду постојали законски услови, сваког 01. до 10. у месецу за текући месец уплатом на текући рачун законског заступника малолетне деце, оца АА, док је у преосталом делу до износа досуђеног првостепеном пресудом, за износ од по 5.000,00 динара по детету, односно за износ од укупно 10.000,00 динара за оба детета, почев од дана подношења тужбе па убудуће, док за то буду постојали законски услови, сваког 01. до 10. у месецу за текући месец уплатом на текући рачун законског заступника малолетне деце тужбени захтев тужиоца – противтуженог одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, обе парничне странке су изјавиле ревизију и то тужилац због погрешне примене материјалног права, а тужена због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Претходно ценећи дозвољеност ревизија којом се другостепена пресуда побија у делу првог става изреке којом је одлучено о привременим мерама, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца и тужене у том делу нису дозвољене.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Решењем о привременој мери парнични поступак се правноснажно не окончава, па зато не постоје услови из наведене одредбе да би се против тог решења могла изјавити ревизија.

Из наведених разлога, на основу члана 413. у вези члана 420. став 1. и 6. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући правилност побијане одлуке у преосталом делу у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца и тужене нису основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 7. ЗПП не представља ревизијски разлог према одредби члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су живе у брачној заједници, из које имају двоје малолетне деце – ВВ, рођену ... године и ГГ, рођену ... године. Њихова брачна заједница прекинута је током маја 2016. године, након расправе и физичког сукоба у којем су обе странке задобиле лаке телесне повреде. Након тог догађаја тужена је напустила стан у коме је породица странака до тада живела, док је њихова млађа ћерка остала са оцем и тужена је њу сутрадан преузела из вртића. Старија ћерка странака се у то време са школом налазила на рекреативној настави ван ..., а по повратку са рекреативне наставе је провела неколико дана код тужене. Тужилац је 06.06.2016. године преузео старију ћерку из школе (по тврдњи тужене уз договор да ће да је врати након сат времена), те је следећег дана са њом и својим родитељима узео и млађу ћерку која се са вртићем налазила на ... и са њима отпутовао. Од тада оба детета живе са тужиоцем у стану у којем су странке живе до престанка брачне заједнице.

Решењем првостепеног суда П2 1191/16 од 07.07.2016. године, одређена је привремена мера којом су деца поверена тужиоцу на негу, чување и васпитање који ће самостално вршити родитељско право, уређен је начин одржавања личних односа деце и тужене у контролисаним условима у просторијама органа старатељства, у присуству оца и стручних радника, у следећих 6 месеци.

У току поступка прибављено је више налаза и мишљења ГЦСР Одељење Савски венац и комисије вештака, чија су мишљења у погледу вршења родитељског права суштински потпуно различита, па и предложени модели виђања, при чему је комисија предложила обуставу виђања, а ГЦСР најшири модел виђања између мајке и деце, па је применом истражног начела изведен доказ од стране Судско-психијатријског одбора

Медицинског факултета, који је у свом налазу и мишљењу од 18.12.2017. године навео да оба родитеља показују подобност за вршење родитељског права и високу мотивисаност за родитељство. До доношења судске одлуке о привременом поверавању деце на непосредно старање оцу, мајка је била више ангажована око деце и показала је више знања везаних за ранији развој девојчица. Међутим, након тога отац је упућен на непосредну бригу о девојчицама и он је тај који је значајно ангажованији у подизању деце. Тужилац је у стању да препозна базичне развојне потребе обе девојчице, али не и емоционалне потребе у домену неопходности да имају интензивније контакте са мајком и да их заштити од конфликтне партнерске ситуације. Тужилац је са објашњењем да жели да заштити децу примењивао поступке који нису у најбољем интересу деце (ограничавање телефонског контакта са мајком, раније одвођење из школе и места боравка без знања мајке), али добро организује живот деце и одговара на све њихове материјалне потребе, а у организацији заједничког живота у великој мери се ослања на помоћ својих родитеља. Тужена је у стању да препозна базичне развојне потребе обе девојчице, али не и у делу када је предузимала поступке за које није препознала да угрожавају емоционалне потребе девојчица изношењем детаља путем медија у јавност, вређањем оца пред децом. Доживљавање и објашњење породичне ситуације, према извештају девојчица је под утицајем описа и интерпретације чланова најуже породице са којима живе (како је то уобичајено када деце проводе много више времена са једним родитељем), као и конфликта лојалности који је израженији код старије ћерке, док је код млађе ћерке присутно угледање на старију сестру. С обзиром на околности да су деца протеклих годину и по дана живели са оцем и имала само једном недељно сусрете са мајком и да су се адаптирале на постојеће услове, дато је мишљење да би у овом моменту нагла промена услова живота могла имати последице у смислу потенцијалних адаптационих проблема, због чега је саветовано значајно проширење модела виђања са мајком. Предложен је широк модел виђања са мајком, како би се поново развијали несметани лични односи деце са мајком и продубило њено учествовање у свакодневном животу деце и то: три викенда месечно од петка увече до недеље увече, среда после подне оне недеље када девојчице иду у преподневну школску смену, половина зимског и половина летњег распуста, сваки други рођендан и празници наизменично, као и дан крсне славе сваког од родитеља. Судско-психијатријски одбор Медицинског факултета у Београду је у допунском вештачењу од 31.12.2020. године, 24.05.2021. године навео да није био у могућности да одговори на задатак суда због неодазивања оца АА позивима за вештачење, па је на основу стања у списима и извештаја ГЦСР Одељење Савски венац и разговора са туженом закључио да су малолетној деци ускраћена могућност и права да са мајком одржавају несметан однос и да су девојчице у ситуацији да са њом уопште немају контакт који је одређен према моделу одређеном одлуком суда од 12.03.2018. године. Отац је доносећи различита оправдања пропустио велики број предвиђених термина за виђање и децу није на адекватан начин припремио за виђање са мајком, инсистирајући да буде присутан током сусрета, што је резултирало отпором деце према самосталним виђањима са мајком. Отпору су допринеле и конфликтне ситуације које су се дешавале између родитеља у тренуцима када је мајка долазила да према одлуци суда преузме децу у одређеним терминима. Код девојчица је присутно негативно карактерисање мајке и њеног мајчинства, што је резултат ставова околине у којој живе, без могућности одржавања односа са мајком где би имале прилику да стекну даља лична искуства и процене у вези мајке. Код малолетне деце су присутни знаци развоја отуђености од мајке. Указано је да је већ превише времена изгубљено и да је у сваком случају неопходно ургентно деци обезбедити могућност и право да несметано и самостално развијају свој однос са мајком. У периоду након претходног покушаја вештачења

дошло је до промене у смислу да девојчице отац доводи испред зграде када мајка дође по привременој мери да са њима проведе време, али да су увек присутни и адвокат и отац тужиоца који снима сусрете и након 10-15 минута девојчице оду. Са психијатријског и психолошког становишта мишљење је да је најбољи интерес малолетне деце да се што пре омогући да деца несметано и самостално развијају однос са мајком.

Тужилац је запослен у предузећу које је власништво његових родитеља „...“ .. на радном месту ..., и остварује зараду од 60.000,00 динара месечно, с тим што се хонорарно бави ..., има ... са којима наступа од чега просечно заради још 500 евра месечно. Финансијски га помажу родитељи, а стан у коме живи са децом је власништво његове мајке. Тужена је власник „...“ агенције која се бави... са месечном зарадом од 36.000,00 динара, других прихода и непокретности нема. Поседује аутомобил марке „...“ који је добила на поклон од партнера ДД са којим дели трошкове становања. Тужена је почетком ... године родила девојчицу ЂЂ, а са дететовим оцем ДД се раздвојила иако тренутно живи у његовом стану, са његовим ћеркама ЕЕ и ЖЖ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом чланова 6. став 1., 77. став 3., 266., 270. и 272. Породичног закона, као и чланова 3., 6. 7. и 9. Конвенције о правима детета, одлучили да тужилац самостално врши родитељско право. По налажењу судова, таква одлука је у најбољем интересу деце у ситуацији када постоји дисконтинуитет виђања малолетне деце са мајком и нарушени односи који су последица овог поступка, те да поред чињенице да су оба родитеља подобна да врше родитељско право, у најбољем интересу деце је да се повере оцу на самостално вршење родитељског права. Одлуку о тужиоцу као родитељу који ће самостално вршити родитељско право засновали су на налазу и мишљењу Судско-медицинског одбора Медицинског факултета, ценећи да је налаз дат у најбољем интересу малолетне деце када је у питању подобност родитеља узимајући при томе у обзир и све остале елементе процене најбољег интереса малолетне ВВ и ГГ.

Приликом одлучивања о одржавању личних односа деце и тужене првостепени суд је закључио да је неопходно да се малолетна деца са мајком виђају по ширем моделу, али је одступио од предложеног модела виђања, па је другостепени суд управо прихватајући потребу за ширим моделом виђања мајке са децом у циљу реуспостављања односа и надомешћивања изгубљеног времена у циљу градње односа малолетне деце са сестром по мајци, у складу са предложеним моделом виђања од стране Судско-психијатријског одбора Медицинског факултета од 18.12.2017. године, делимично преиначио првостепену одлуку у делу виђања тако што је одредио у целости модел виђања мајке и деце према предложеном моделу судско-психијатријског одбора. Одлука је заснована на чињеници да је овакав модел виђања у складу са одредбом члана 266. став 1. ПЗ који подразумева свеобухватно и брижљиво сагледавање свих околности од значаја за најбољи интерес деце, а како би се обезбедио континуирани однос малолетне деце са мајком, па је у смислу одредбе члана 6., 61., 266., 270. и 272. Породичног закона донео одлуку као у ставу другом изреке, док је одбијен тужбени захтев да се лични односи мајке и деце одвијају у контролисаним условима.

Одлучујући о висини дела доприноса тужене за издржавање малолетне деце, имајући у виду утврђене чињенице у првостепеном поступку, имовинске и друге околности на страни родитеља који су од значаја за утврђење обавезе издржавања

малолетне деце, да тужена има још једно малолетно дете које је дужна да издржава, применом одредбе члана 160. – 162. Породичног закона преиначио првостепену одлуку у овом делу и обавезао тужену да на име издржавања малолетне деце плаћа износ од по 10.000,00 динара месечно за свако дете од дана подношења тужбе како је тужбеним захтевом тражено, с обзиром да је то у складу са могућностима тужене као родитеља и дужника издржавања.

Одбијен је захтев за одређивање привремених мера заштите од насиља у породици с обзиром да између странака годинама није постојао контакт ни понашање које би се окарактерисало као насиље, те да је са изостанком контакта изостао и ризик од понављања насиља, па не постоји ни угрожавајући фактор ни са једне стране.

Противтужбени захтев којим је тражено потпуно лишење родитељског права тужиоца је одбачен с обзиром да је о овом захтеву већ правноснажно одлучено изреком пресуде П2 1191/16 од 12.03.2018. године.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно одлучио о тужбеном и противтужбеном захтеву.

Чланом 3. став 1. Конвенције о праву детета прописано је да у свим активностима која се тичу деце од примарног значаја су интереси детета без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Одредбом члана 6. став 1. Породичног закона прописано је да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета. Одредбом члана 77. Породичног закона прописани су услови за самостално вршење родитељског права и ставом 3. овог члана прописано је да један родитељ врши сам родитељско право на основу одлуке суда када родитељи не воде заједнички живот, а нису закључили споразум о вршењу родитељског права. Одредба члана 61. Породичног закона односи се на уређење личних односа детета са родитељем са којим не живи.

Одредбом члана 266. став 1. Породичног закона прописано је да је у спору за заштиту права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права, суд увек дужан да се руководи најбољим интересом детета. Одредбом члана 270. истог закона, прописано је да је, пре него што донесе одлуку о заштити права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета. Одредбом члана 270. истог закона, прописано је да је, пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу, односно лишењу родитељског права, суд дужан да затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима.

По оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије тужене, правилан је закључак нижестепених судова у погледу одлуке о вршењу родитељског права, јер на основу целокупног стања у списима предмета, који је Судско-медицински одбор Медицинског факултета имао у виду и при давању првог налаза и мишљења, нашао да је у најбољем интересу малолетних ћерки странака да родитељско право самостално врши отац, овде тужилац.

Имајући у виду да иако су обе стране подобне за вршење родитељског права и да испољавају високу мотивисаност за родитељство, али и да оба родитеља нису водила рачуна о интересима деце и то тако што је тужилац умањивао и ограничавао контакте деце са мајком, а тужена износила детаље случајева у јавност и путем медија, вређањем оца пред децом, код чињенице да су се деца протеком времена адаптирала на постојеће услове у домаћинству оца и да би нагла промена услова живота могла имати последице у смислу потенцијалних адаптационих проблема, те развијене отуђености деце од мајке, и по налажењу Врховног суда најбољи интерес деце је да буду поверена оцу на самостално вршење родитељског права.

Правилно су процењена, супротно наводима ревизије тужене, лична својства и капацитети странака као родитеља за бригу, страње, васпитање малолетне деце с обзиром на њихову адаптацију у породичном окружењу и средини где живе са оцем. Наиме, најбољи интерес детета подразумева удовољавање на најбољи могући начин његовим емотивним и развојним потребама. Ово начело има предност пред осталим интересима, првенствено подразумева потребу за сигурном, стабилном и предвидивом околином у којој ће се дете осећати вољено и развијати осећај припадања. Управо из налаза и мишљења Судско-медицинског одбора из 2017. године, у ком поступку је партиципирала и малолетна ћерка странака ВВ са којом је обављен разговор, утврђена је битна чињеница да су се деца адаптирала на постојеће услове у средини у којој живе по прекиду брачне заједнице странака, а овакво мишљење није измењено ни допунским вештачењем судско-медицинског одбора Медицинског факултета без обзира на указивање да је изостало учешће оца и малолетне деце. Стога се неосновано ревизијом тужене оспорава одлука у погледу поверавања малолетне деце и указивање на временски период првог налаза и мишљења судско-медицинског одбора, јер у конкретном случају, а водећи рачуна о сложеној породичној ситуацији породице Налетин, најбољи интерес малолетне деце је да буду поверена родитељу код кога већ дуже времена живе у околностима на које су се привикле и које им несумњиво омогућавају несметану социјалну адаптацију и стабилност. Међутим, код чињенице да је присутно негативно карактерисање мајке и њеног мајчинства што је резултат ставова околине у којој деца живе, те присутних знакова развоја отуђености од мајке, правилно је другостепени суд потврђујући у једном делу одлуку у погледу модела виђања у преосталом делу исту преиначио и одредио широк модел виђања деце са мајком како је то управо и предвиђено налазом и мишљењем судско-медицинског одбора. Оваква одлука је у складу са одредбом члана 61. став 1. Породичног закона којим је прописано да дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи. Широк модел виђања омогући ће у конкретном случају несметано развијање личних односа деце са мајком и продубљивање њиховог односа кроз чешће учествовање мајке у свакодневном животу деце. Ревизијски наводи тужиоца да је на овај начин мајци дат већи временски период виђања са децом него њему као оцу коме су деца поверена на самостално вршење родитељског права је без утицаја. Малолетна деца су поверена оцу с обзиром на њихов најбољи интерес код чињенице да су адаптирана на постојеће услове у породици оца, али са друге стране најбољи интерес деце је да реуспоставе у потпуности односе са родитељем са којим не живе, а то је у конкретном случају тужена којој је као мајци онемогућено у дужем временском периоду континуирано и несметано виђање са децом што је резултирало развојем отуђености деце од ње што је последица и понашање тужиоца. Тужилац као родитељ коме су деца поверена мора да, водећи рачуна о интересу деце и потребе да се виђају са мајком, омогући управо да кроз овај модел виђања деца постигну потпуну повезаност са мајком уз отклањање отуђености од ње.

Имајући у виду узраст малолетне деце и уобичајене трошкове школовања и потребе деце тог узраста, материјалне могућности родитеља, али и чињеницу да је тужена обвезник издржавања и малолетне ћерке ЋЋ, то је по оцени овог суда другостепени суд правилно преиначио првостепену одлуку и обавезао тужену да доприноси издржавању деце са износом од по 10.000,00 динара од дана подношења тужбе до исплате применом одредаба члана 154., 160. – 162. Породичног закона.

Правилност оцене релевантних околности прописаних чланом 160. Породичног закона није доведена у сумњу ревизијским наводима тужиле ни туженог с обзиром на утврђено чињенично стање у погледу материјалних, стамбених, финансијских прилика оба родитеља, обавезе тужене да издржава још једно малолетно дете, те је у односу на све ове околности правилно утврђена висина доприноса тужене у издржавању малолетне деце, а преко тог износа одбијен захтев. Како се деца налазе од прекида фактичке заједнице код оца, те да је тужбеним захтевом издржавање тражено од дана подношења тужбе, то се неосновано ревизијом напада моменат од када тече обавеза тужене да плаћа издржавање јер управо супротно оваквим наводима деца имају право на издржавање од мајке од тренутка од када се налазе код оца који самостално врши родитељско право.

Породичним законом је признато право на заштиту од насиља у оквиру породице, регулисане су мере породично-правне заштите и услови под којима се оне одређују. Како је, изостанком контакта између странака након прекида брачне заједнице, изостао ризик од насиља у породици, правилно су нижестепени судови одбили захтев за одређивање мера заштите од насиља у породици као нецелисходним јер не постоји угрожавајући фактор ни са једне стране, а ревизијама се фактички оспорава чињенично стање што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Како је у противтужбеном захтеву којим је тражено потпуно лишење родитељског права тужиоца већ правноснажно одлучено пресудом П2 1191/16 од 12.03.2018. године, то је правилна и одлука из става десетог првостепене одлуке која је потврђена од стране другостепеног суда.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, имајући у виду да тужилац није успео у поступку по ревизији, а да трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради одлучивања по ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**